

та кира и майка ѝ, цюто рѣшиха да сѧ отнесѣтъ
най-сетнѣ и до владиката съ жалба.

Една Сѣвота близо 9-тыя часъ махаленскѧа
попъ ми посочи единъ келѣтъ, въ който кѣлетъ сѧ
заповѣдаше въ Недѣлаа подиръ черковната сѣжба,
да сѣмъ въ митрополѧа та (видешесѧ келѣта да е
отъ владиката).

Като покоренъ на владиковата заповѣдъ въ Не-
дѣлаа подиръ черкова сѣзгохъ на митрополѧата и
заварихъ сѣщи тѣ оныя господиновцы, коконата и
майка ѝ, насѣдали въ дядовата владикова одаа, като
мѣ расказваха по гръцки*) за станалото споредъ
ценѧето си.

Подиръ свѣршванѧе то на доказателствата имъ
дядо владика ме погледна като ми каза: „Чѣшъ ли-
момче како кажитъ хора“. Чѣ(ш)хъ дядо владико;
като имахъ време безъ да ми кажаха имъ правяхъ
сичко, а за сега като немамъ пары съ нищичко не
мога имъ пригоди на модата, мѣ отговорихъ, като
съ временно мѣ подадохъ една жалба отъ дѣсти-
на реда коѧто презъ вечерьта бѣхъ самъ написалъ.

На дѣда владика—Господъ да мѣ помогне по-
скоро да мѣ истине мѣстото зеръ невидяхъ зло
отъ него челѣчица, сѣдѣхъ като прочете писарѧа мѣ
жалбата като мѣ та и превеждаше на Гръцки, обзр-
на сѧ, та ги свѣтѣва да ме незакачатъ по веднажъ
на дѣнь, а на мене ми зарѣча да имъ понапра-

*) Разсмѣй че тѣ сѧ четяха като негови хорица